

Chương 11

Mãi đến khi Tử Trúc công nữ tử kia lên được bờ vực, Hoa Khai mới leo lên. Đến mép vực, Tử Trúc đưa tay ra cho nàng, thế nhưng Hoa Khai chỉ nhìn hẩn rồi quay đầu sang một bên, tự mình trèo lên.

Tử Trúc nhìn tay mình trông rỗng, trong lòng vô cùng khổ sở. Chuyện này đều lọt vào mắt nữ tử kia, nàng khẽ cười một tiếng.

Vị đạo sĩ chỉ nhìn thoáng qua nữ tử xa lạ, đã là quá lắm rồi. Trên người nàng chỉ mặc độc một chiếc áo khoác của Tử Trúc, chân không giày, tóc không buộc. Nhìn qua cũng biết nàng không hề mặc trung y. Mặc kệ vì lý do gì, vị đạo sĩ không thể nào chấp nhận một nữ tử ăn mặc như thế.

“Tử Trúc, xảy ra chuyện gì?” Vị đạo sĩ hỏi.

Tử Trúc đang định trả lời thì nữ tử nọ đã giành nói trước: “Đừng nói chuyện ở đây, để ta cắt bộ da của ta đã rồi ta sẽ kể mọi chuyện từ đầu đến cuối cho các ngươi nghe.” Nữ tử lắc lắc cái thứ cháy xém trên tay nàng. Nàng giữ giữ thứ đó trải ra đất, sau đó tìm một mảnh đá sắc nhẹ nhàng cào lên bề mặt bị cháy đen. Than đen nhanh chóng bị tróc ra, rơi xuống, lộ ra diện mạo ban đầu.

Là một tấm da người nhăn nheo.

Nữ tử vừa cẩn thận thổi mạnh bụi than vừa nói: “Các ngươi không cần sợ ta. Ta là người, không phải yêu quái. Một nữ tử yếu ớt tay không tác sát, chỉ có điều sẽ không chết mà thôi.” Nữ tử cười khỏ.

Vị đạo sĩ kinh ngạc: “Thật sự có người luyện thành thuật trường sinh bất tử sao?”

Nữ tử cười cười: “Đạo sĩ, chẳng lẽ ta không phải người? Tuy rằng nói ra thì hơi kỳ quái nhưng thật ra trong mắt ta, ngươi còn rất trẻ, mới có mấy chục tuổi. Ta đây đã tám trăm tuổi rồi. Cái này là tấm da thứ tám của ta.” Nữ tử huơ huơ tấm da đã được phủi sạch sẽ. Động tác như thế, cho dù người nào nhìn thấy cũng đều sờn tóc gáy.

Sau đó nàng theo bọn họ trở về hang động. Lúc nữ tử đi vào trong động, thấy đồng lửa đã tắt, chỉ còn tro tàn, nàng quay đầu nói: “Xem ra các ngươi đã vào đây rồi.”

Bọn người Hoa Khai đều không lên tiếng.

Nữ tử nhún vai, không để ý nhiều. Nàng đi đến cạnh bệ đá, nói với Tử Trúc: “Giúp ta một chút được không?” Đương nhiên Tử Trúc không thể từ chối, giúp nàng đẩy bệ đá ra. Sau đó nữ tử đem bộ da nàng đã lột ra cẩn thận cất vào, rồi khép bệ đá lại thật kín.

Cất kỹ đồ của mình xong, nữ tử cũng không thèm nghe xem bọn họ nói gì, mà nhẹ nhàng vuốt ve những vết khắc trên vách tường. Bây giờ là ban ngày,

ánh sáng mặt trời lọt được vào động chiếu sáng vách tường trước mặt họ. Rất nhiều văn tự lộn xộn, không tài nào biết được nội dung là gì, chỉ có thể lờ mờ đoán được chúng nói về đạo thuật.

Nữ tử nhẹ nhàng thở dài một hơi, sau đó xoay người cười nói với bọn Tử Trúc: “Xong rồi, bây giờ về chỗ ta ở thôi.”

“Đây không phải nơi cô nương ở sao?” Vị đạo sĩ hỏi.

“Đương nhiên không phải, sao ta có thể ở cái nơi xập xệ thế này. Nhà ta cách đây không xa, các người đi theo ta.” Nữ tử nói xong, liền đi trước ra cửa động. Sau khi mấy người Hoa Khai ra khỏi động, nữ tử dùng cỏ dại và dây leo nguy trang che lại cửa động. Nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy được, chỉ giống như vách đá bình thường mà thôi.

Đi theo nữ tử lòng vòng quanh núi rừng được mấy vòng, vị đạo sĩ và Tử Trúc đều cảm thấy rất kỳ lạ. Rõ ràng bọn họ đi thẳng, nhưng tự nhiên vẫn cứ đi lòng vòng.

Nữ tử quay đầu lại, cười nói: “Nhận ra rồi à, kỳ môn độn giáp trong mê hồn trận, chắc các người rất quen thuộc.”

Quả thật cảm thấy rất quen. Rất nhiều đệ tử đạo gia luyện tập kỳ môn độn giáp, bày binh bố trận nhưng không mấy ai nắm được hết biến hóa kỳ diệu trong đó. Chỉ vài cành cây ngọn cỏ, mấy hòn đá đã khiến người ta choáng váng đầu óc, không tìm được phương hướng. Mà cái mê hồn trận bọn họ đang đi, lại càng lợi hại hơn nhiều. Người bày trận này chắc chắn phải là một cao nhân.

“Cô nương là người đạo gia?” Vị đạo sĩ hỏi.

“Không phải, ta với đạo gia không hề có chút quan hệ nào. Ban đầu ta cũng thường xuyên bị lạc trong đó, nhưng đi mãi mấy trăm năm rồi thì cũng phải nhớ thôi. Thật ra cái sơn động kia cũng được bố trận, chỉ vì sau cơn mưa to, không ít cây cối đã bị gãy đổ, bằng không làm sao các người có thể dễ dàng tìm thấy như vậy?”

“Vậy người bố trận là ai?” Vị đạo sĩ nói tiếp: “Kính xin cô nương chỉ giáo.”

Nữ tử dừng bước, xoay người: “Chắc các người đã từng nghe qua, hẳn là tổ sư gia của các người, tên là Trường Sinh.”

Trường Sinh, chính là thiên tài đạo giáo mấy đời mới có một người.

“Cũng giống như tên mình, hẳn có chấp truy tìm trường sinh bất tử, muốn vượt qua lục đạo luân hồi, không bị sinh tử ràng buộc.” Nữ tử định nói tiếp, nhưng nhìn phía trước thì lại nói: “Đến nhà ta rồi.”

Đó là một gian nhà đơn giản, xung quanh toàn là cây cỏ thụ, tàng to che trời như đang bảo vệ, che dấu ngôi nhà dưới cành lá sum xuê. Nếu không phải nữ tử đó dẫn bọn họ ra khỏi mê hồn trận, chỉ sợ mãi mãi sẽ không ai biết trong chốn thâm sơn này vẫn còn có người ở.

Dẫn bọn họ vào trong nhà, nữ tử liền nói: “Mọi người ngồi tạm ở đây, ta thay quần áo đã.” Nói xong liền đi vào trong buồng. Qua một lúc lâu, nữ tử mới từ trong buồng chậm rãi đi ra.

Nàng đã thay một bộ váy dài đỏ thắm, mang giày vải xanh, mái tóc dài búi thành búi đơn giản. Trang điểm xong, nàng càng xinh đẹp trẻ trung, không khác gì một cô nương thanh tú bình thường. Nói hiện tại nàng đã tám trăm tuổi, ai dám tin? Nếu không phải tận mắt thấy nàng lột ra lớp da cũ, Tử Trúc cũng không tin.

Nữ tử cười lớn, đưa trường bào trả cho Tử Trúc, nói với hắn: “Ta lười giặt, ngươi chịu khó mặc đi.” Sau đó thoải mái ngồi xuống một bên, không hề ngại ngùng.

Tử Trúc hơi xấu hổ, trường bào đó nàng đã mặc qua, hơn nữa lúc nàng mặc bên dưới cũng không hề có trung y hay quần áo khác. Điềm này làm cho Tử Trúc cảm thấy mặc cũng không phải, mà không mặc cũng không phải, cuối cùng thì để nó qua một bên.

“Được rồi, các ngươi muốn hỏi cái gì thì hỏi đi.”

Hoa Khai và Tử Trúc, cùng vị đạo sĩ đồng thời nhìn nhau. Trong tình huống này, thật sự không biết nên bắt đầu từ đâu, hỏi cái gì. Cuối cùng vẫn là Hoa Khai lên tiếng trước: “Cô là ai? Vì sao lại luyện được thuật trường sinh?”

“Ta không biết, người biết là Trường Sinh. Ta tên là Liễu Thanh, trong thời kỳ chiến loạn ta theo cha mẹ chạy nạn tới ngọn núi này rồi ở lại đây. Nhiều năm sau đó, cha mẹ ta đều lần lượt qua đời. Ta lại tự nhiên mắc căn bệnh lạ, không thuốc nào chữa được, cũng không dám xuống núi, nên cứ tiếp tục sống ở đây, chờ đến ngày xuống hoàng tuyền gặp lại cha mẹ ta. Khi đó, ta một mình ở trong gian nhà tranh. Một ngày nọ có một nam nhân đến đây, chính là Trường Sinh. Mới nhìn, trông hắn thật rách rưới, bần thủ, hình như nhịn đói đã lâu, người cũng điên điên khùng khùng, còn ngắt xiêu trước cửa nhà ta. Ta đành kéo hắn vào nhà, cho hắn ăn. Sau đó hắn ở lại nhà của ta, hắn cũng không bị điên. Chúng ta không thành thân nhưng lại sống như vợ chồng với nhau. Nói thật, những tháng ngày này ta sống thật vui vẻ.

Được khoảng hai năm, bệnh tình của ta tái phát, thuốc thang, châm cứu đều vô hiệu. Hắn tinh thông đạo pháp, tính được khi nào ta sẽ chết lại không có biện pháp cứu vãn. Sau đó, ngày ngày ta đành nằm bất động trên giường, không thể nhúc nhích. Hắn vẫn luôn chăm sóc ta, nhưng hắn lại bắt đầu trở nên điên loạn. Mỗi ngày hắn đều ở bên tai ta nhắc đi nhắc lại phải tìm cho được trường sinh bất tử. Ta biết hắn không muốn ta chết, nhưng sinh tử có số, làm sao có thể thoát được đây? Hắn bày trận xung quanh gian nhà vì không muốn bị người ngoài quấy rầy. Sau đó còn biến cả ngọn núi thành một cái trận bát quái, không yêu quái nào dám bén mảng vào. Cuối cùng hắn tìm một cái sơn động, ngày ngày đêm đêm trốn ở đấy, nghiên cứu thuật trường sinh bất tử gì đó. Hắn đã

điên rồi. Thời điểm ta sắp chết, hấn lại vô cùng hưng phấn chạy đến cạnh ta nói hấn đã luyện thành thuật trường sinh, đã hiểu thấu đáo sự ảo diệu bên trong. Lúc đó ta cảm thấy hấn điên rồi, chỉ biết khóc lóc van xin hấn dừng lại, nhưng hấn không nghe. Cuối cùng ta vẫn không thể tin được, lời hấn nói chính là sự thật.”

Nữ tử nhàn nhạt kể xong câu chuyện, cảm xúc cũng không hề khẩn trương hay thôn thức. Có lẽ vì đã qua nhiều năm như vậy, những tình cảm đau khổ lúc đó đã tan theo thời gian, bây giờ chỉ còn là hồi ức mà thôi.

“Vậy tổ sư gia đâu? Còn ai khác nữa không?” Tử Trúc hỏi.

“Hấn?” Nữ tử cười cười. “Hấn đã chết từ mấy trăm năm trước rồi, chôn phía sau gian nhà. Bây giờ có lẽ xương cốt cũng không còn.”

“Không phải nói tổ sư gia đã luyện thành thuật trường sinh sao? Vì sao lại chết?”

“Hấn đã luyện thành, bằng không làm sao ta có thể sống đến bây giờ? Nhưng hấn thì chết rồi. Hấn làm cho ta được trường sinh bất tử, chính mình vi phạm thiên mệnh, bị thiên lôi đánh mà chết.” Nữ tử nói đến đây thì ngưng lại, nàng nhìn Tử Trúc một cái rồi mới nói tiếp: “Ta còn nhớ lúc hấn thi triển thuật pháp với ta, suốt ba ngày ba đêm, ta không biết chuyện gì đã xảy ra, cũng không biết hấn đã làm gì, chỉ biết đến khi ta tỉnh lại, thân thể đã không còn khó chịu. Sau đó hấn cười lớn nói với ta hấn đã thành công rồi, vô cùng vui mừng chạy như điên trong núi, la to: “Thành công rồi! Thành công rồi!” Có điều thời gian hấn vui vẻ cũng không được lâu. Lúc đó rõ ràng là bầu trời đang trong xanh vạn dặm, đột nhiên mây đen cuồn cuộn kéo tới, sấm đánh ầm ầm. Sau đó mấy đạo thiên lôi từ trong mây đen mịt mù vọt ra, nện lên người hấn. Đến khi Trường Sinh cháy thành than đổ xuống mặt đất, hiện tượng dị thường cũng đột nhiên kéo đi, biến mất không thấy tăm hơi, giống như chưa từng xảy ra bao giờ.”

Sau khi ta mai táng Trường Sinh cũng từng tự sát mấy lần, nhưng không lần nào chết được... Cuối cùng ta dần dần hiểu được, lời Trường Sinh nói là sự thật. Ta đã trở thành người trường sinh bất tử. Nhưng ta vẫn đau, vẫn già, đến khi thân thể không chịu nổi, sẽ hồi sinh lần nữa. Cứ khoảng trăm năm một lần, thời điểm thân thể ta chết đi để sống lại, trên trời sẽ có hiện tượng dị thường, phải chịu thiên lôi đánh. Lần nào cũng vô cùng chính xác, cho dù chạy đến đâu đều không thể thoát.” Nữ tử cười khò: “Những chuyện còn lại, ta nghĩ các người đã thấy rồi, cũng không cần hỏi nữa.”

“Thật không thể tưởng tượng được tổ sư gia cuối cùng lại đúng là có kết cục như thế... Aii...” Sau khi nghe xong, vị đạo sĩ thờ dài, trong giọng nói không nén được thương tiếc.

“Được rồi, chuyện cũ ta kể hết rồi. Các người còn có gì muốn hỏi nữa không?”

“Vì sao cô không rời đi? Sao lại luôn ở ngọn núi này?”

Nữ tử hơi cười cười, nhẹ giọng nói: “Bởi vì hấn ở đây, cũng bởi vì ta đang chờ.”

“Chờ cái gì?” Hoa Khai hỏi.

Nữ tử chỉ cười mà không nói, ánh mắt tràn ngập mê lương.

Có lẽ vừa sau cơn mưa to, Hoa Khai cảm thấy đêm nay thật lạnh. Ngay cả ánh trăng như nước suối trong vắt cũng trở nên lạnh lẽo. Ngôi nhà của nữ tử ở ngay dưới một gốc cây hòe cổ thụ thật lớn, hình như đã được mấy trăm tuổi. Trên cây nở đầy những chùm trắng hoa li ti, nhìn từ xa như một cái đèn lồng đung đưa trong gió, buồn bã mê lương. Thân cây hòe mọc thẳng lên trời, tầng tầng lớp lớp lá cây che khuất ánh trăng, đây đó loang lổ ánh bạc.

Hoa Khai đứng dưới tán lá, dựa lưng vào thân cây, trong tay vịn vê một nhánh hoa hòe. Dường như nàng đang chờ một điều gì đó, hoặc là chưa từng bao giờ đợi chờ gì cả.

Qua một lúc lâu, phía sau vang lên tiếng bước chân nhẹ nhàng, dẫm lên đám lá rụng tạo ra âm thanh giòn tan.

Hoa Khai quay đầu thì thấy Liễu Thanh đang đứng sau lưng nàng, cười khanh khách. Gió đêm vờn quanh làn váy Liễu Thanh bay bay: “Sao trễ rồi cô còn chưa đi nghỉ?”

“Cô cũng vậy mà.” Hoa Khai đáp.

Liễu Thanh cười nói: “Tám trăm năm rồi từ khi ta được trường sinh, các ngươi là những người đầu tiên đến đây, bảo ta làm sao ngủ được? Ta vẫn còn nhớ rõ, lần cuối cùng Trường Sinh đứng đây cũng dựa lưng về phía ta thế này, mà ta thì vẫn lẳng lẳng đứng ở phía sau, chờ hấn quay đầu lại. Đương nhiên thời điểm đó chưa có cái cây này đâu. Bây giờ nhớ lại, quả thật chỉ như chuyện hôm qua mà thôi.”

Đột nhiên Hoa Khai không biết làm sao mới phải, suy nghĩ thật lâu mới nói: “Người chết rồi không thể sống lại.”

“Nếu người chết rồi, còn có thể sống lại thì sao?” Liễu Thanh cười, vẻ mặt như đang nói người chết mà sống lại thật ra là chuyện rất đơn giản.

Hoa Khai ngẩn người, nghĩ tới Bạch Thảo, nàng hỏi: “Làm thế nào mới có thể sống lại? Xin cô chỉ cho ta.”

Liễu Thanh càng cười lớn hơn: “Nói vậy mà cô cũng tin à. Người chết rồi làm sao có thể sống lại? Làm sao có thể?” Những lời này nàng nói cho Hoa Khai nghe, cũng là nói với chính mình.

Ánh mắt Hoa Khai vụt ảm đạm, nhưng thần sắc không thay đổi nhiều. Có lẽ vì nàng đã trải qua nhiều chuyện như vậy rồi, nên hy vọng cũng không còn mấy.

“Sao vậy? Cô cũng muốn người nào đó sống lại sao?”

Hoa Khai trầm mặc hồi lâu, mới lắc lắc đầu, nhàn nhạt nói: “Không có.”

“Không muốn nói thì thôi.”

Sau đó hai người không ai lên tiếng, chỉ lẳng lẳng nhìn ánh trăng loang lổ xuyên qua tán lá.

“Huynh ấy tên Bạch Thảo.” Thật lâu sau Hoa Khai mới mở miệng, thanh âm mỏng mảnh như chực bị gió thổi tan.

“Sau đó thì sao?”

“Không có sau đó. Huynh ấy đã chết, chết rất nhiều năm rồi.”

“Chết thế nào?”

“Bị Si mất một nửa thân thể. Nhưng thực tế chính là bị ta hại chết. Ta vốn có thể cứu huynh ấy, nhưng ta lại trơ mắt nhìn huynh ấy chết đi...”

“Vì sao cô còn chưa từ bỏ?”

Hoa Khai nhìn Liễu Thanh: “Bạch Thảo mới chết vài năm, nhưng Trường Sinh đã chết tám trăm năm, cô buông xuống được sao?”

Liễu Thanh cười khỏ lắc đầu. “Ta không giống cô.”

“Đúng, chúng ta không giống nhau. Bởi vì Trường Sinh không phải do cô hại chết, trong lòng cô sẽ không cảm thấy áy náy. Nhưng Bạch Thảo là do ta mà chết, cả đời ta cũng sẽ không yên.”

“Cho nên cô hy vọng hắn có thể sống lại?”

“Ít nhất ta cũng phải làm cho hồn phách của huynh ấy vào được luân hồi, đầu thai làm người, không phải khỏ sở quanh quẩn mãi mãi ở nơi đó nữa.”

“Xem ra hắn còn lại được một hồn nửa phách, còn Trường Sinh, đã tan thành mây khói từ lâu rồi.”

“Vậy cô hỏi vì sao ta còn chờ, còn cô thì chờ điều gì?”

Đổi diện với câu hỏi của Hoa Khai, Liễu Thanh không trả lời. Hai người chìm trong bóng đêm yên tĩnh, cùng duy trì im lặng. Một lúc sau, Hoa Khai mới lên tiếng trước: “Cô có nhớ hắn không?”

Liễu Thanh đau khỏ cười: “Nhớ thì sao, mà không nhớ thì sao? Nếu chỉ cần nhớ hắn mà có thể thay đổi tất cả, ta có thể không ngừng nhớ hắn, nhưng có khả năng hồi sinh cho hắn không? Không có. Một thời gian sau khi Trường Sinh chết, ta không chôn hắn, mà giữ xác hắn trong cái sơn động kia. Lúc đó ta vẫn nghĩ, nếu hắn có thể làm cho ta trường sinh bất tử, như vậy việc hắn sống lại cũng không phải không có khả năng. Vì thế ta luôn chờ, chờ hắn trở về, nhưng

một năm qua đi, hai năm qua đi, thi thể của hắn vẫn ở đó, chưa từng tỉnh lại. Cuối cùng ta đành phải thừa nhận hắn sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, mới tự tay an táng cho hắn.”

“Chôn ở đâu?”

Liễu Thanh cười cười, chỉ nơi Hoa Khai đang đứng nói: “Ngay dưới chân cô.”

Hoa Khai ngẩn người, lập tức lùi về sau mấy bước, áy náy nói: “Ta không có ý.”

“Ta đương nhiên biết cô không có ý. Cô nhìn cái cây này xem.” Liễu Thanh nói xong đã tự mình ngẩng đầu nhìn cây hòe cao lớn. “Là ta trồng sau khi Trường Sinh chết. Người ta nói cây hòe có thể chiêu hồn, nhưng chiêu không được hồn hắn. Bây giờ đã cao vút như vậy rồi.” Một trận gió đêm thổi qua, cành lá rậm rạp lay động chập chờn, dường như đang thật sự vẫy gọi hồn phách phiêu đảng trên thế gian.

“Cô yêu hắn.” Hoa Khai khẳng định.

“Không, ta hận hắn.” Liễu Thanh cười cười trả lời. Ngọn cây hòe lắc lu theo gió, quỳện cùng hương hoa trắng đong đưa không ngừng.

“Nhiều năm như vậy, cô làm sao vượt qua?”

Liễu Thanh suy nghĩ một lúc mới nói: “Không làm sao cả, thời gian cứ vậy thấm thoát trôi qua. Ban đầu quả thật ta rất khổ sở. Cô không thể tưởng tượng được đâu, cái cảm giác bất lực khi một người đang đứng trước mặt cô bị thiên lôi đánh xuống, mà cô chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn. Nhất là khi cô còn hy vọng, cảm thấy hắn có thể trở về, cuối cùng cũng hiểu ra hắn mãi mãi sẽ không về được nữa. Mà muốn chết lại không chết được. Sau khi Trường Sinh chết được bốn trăm năm, ta đã không thể chờ được nữa. Đêm đó, trong cơn mưa bão quay cuồng, ta đào mộ phần của Trường Sinh lên, tìm thấy hài cốt của hắn. Rồi ta nằm xuống cạnh hắn, để mưa to cuốn trôi bùn đất, chôn vùi chúng ta. Ta nằm trong đất ba ngày ba đêm. Tim như bị dao cắt, nước mắt không ngừng tuôn rơi, đau đớn còn hơn ở chốn âm ty địa ngục, nhưng trước sau vẫn không chết được. Từ đầu ta luôn nắm chặt tay hắn, nhưng cuối cùng đành phải buông ra, chui từ dưới đất lên. Ta vẫn nhớ rõ cảnh tượng khi đó, bên ngoài trời đã tạnh mưa, nắng xuân rực rỡ. Từ đó về sau, ta không tìm đến cái chết, cũng không còn muốn hắn nữa. Nhưng ta vẫn đang chờ. Vừa rồi cô hỏi ta đang chờ điều gì, ta đang đợi một người có thể chấm dứt chuyện này.” Nàng quay đầu nhìn Hoa Khai, cười nói: “Có lẽ nhanh thôi, ta sẽ không cần đợi nữa.”

“Cô nói vậy là có ý gì?”

Liễu Thanh chỉ cười mà không đáp. Gió đêm thổi tung mấy sợi tóc nàng bay bay.

Liễu Thanh vén lại mấy sợi tóc bị rối qua tai, nói: “Muộn rồi, gió cũng lớn, trở về thôi.” Dứt lời liền xoay người đi trước.

“Đừng làm hại hấn!” Hoa Khai hô lớn phía sau Liễu Thanh. Thật ra Hoa Khai cũng không rõ vì sao mình lại nói như vậy. Nàng chỉ vừa cảm thấy khúc mắc trong lòng thì lời đã thốt ra.

“Hấn? Ai?” Liễu Thanh quay đầu.

“Cô biết người mà ta nói là ai.”

“Chàng đạo sĩ trẻ kia sao?”

“Hấn tên là Tử Trúc.”

“Tên gì cũng được, quan trọng là vì sao cô lại cảm thấy ta sẽ hại hấn?”

Hoa Khai trầm mặc không lên tiếng, chỉ lẳng lẳng nhìn Liễu Thanh, ý không cần nói cũng biết.

“Mạng người là do trời định. Tất cả kiếp nạn đều đã được số mệnh định sẵn, muốn trốn cũng trốn không được. Cô dựa vào đâu nói ta sẽ hại hấn? Cho dù ta có hại hấn thật, vì sao không thể cho rằng đó chính là do số mệnh sắp đặt? Hơn nữa...” Liễu Thanh dừng lại một chút, nàng nhìn Hoa Khai rồi tiếp tục nói: “Người hại chết hấn không phải ta, mà là cô.”

Hoa Khai sững sờ ngây người một chỗ. Nàng nhớ những lời hôm nay Tử Trúc nói với mình, cũng nhớ Bạch Vô Thường đã từng nói tương tự như thế...

“Cô dựa vào đâu mà kết luận như vậy?”

“Tuy rằng ta không phải người đạo gia, nhưng tám trăm năm cũng đủ để một người học được nhiều thứ, huống chi Trường Sinh còn để lại nhiều sách vở thế. Cho dù ta không có tài năng trời sinh thì tám trăm năm cũng quá đủ để học. Không phải ta nói khoác, bây giờ trên đời này, trừ phi Trường Sinh sống lại, nếu không, không ai có thể tinh thông đạo thuật hơn ta. Tử Trúc tuy có tài năng thiên phú, nhưng những điều hấn được học còn quá ít. Hấn muốn xem số mệnh một người còn phải dùng mai rùa để bốc quẻ. Ta thì không cần, ta chỉ cần nhìn một cái đã có thể thấy được số mệnh của người đó. Cho nên, ta biết trước vận mệnh của hấn.”

Gió đêm mát lạnh, đôi mắt Hoa Khai dần mất đi ánh sáng. Nàng thất thần một lúc lâu mới có thể mở miệng: “Vì sao luôn là như thế? Ta không muốn hại chết Bạch Thảo, không muốn hại chết Tử Trúc, vì sao cuối cùng vẫn là như thế?”

Liễu Thanh chỉ trả lời Hoa Khai bằng ba chữ: “Là trời định.”

“Ta không tin trời!” Hoa Khai nhìn Liễu Thanh, lặp lại lần nữa: “Ta không tin ông trời, cũng không tin số mệnh!”

Liễu Thanh nở nụ cười: “Nói hay lắm, thật ra ta cũng không tin. Cô xem, không phải ta là một ví dụ tốt sao? Sống ngoài luân hồi, trường sinh bất tử. Nhưng... các người vẫn còn ở trong vòng luân hồi, thì đâu lại ông trời không? Đâu lại được Như Lai Phật tổ trí tuệ vô thượng không?”

Hoa Khai lắc đầu: “Ta không biết... không biết.”

“Thật ra, ta cảm thấy cô có thể đâu được.” Liễu Thanh đến gần Hoa Khai, nhẹ giọng nói bên tai nàng: “Bởi vì ta không nhìn thấy mệnh của cô.”

“Cô có ý gì?”

“Chính là ý đó. Ta không nhìn thấy mệnh của cô, chỉ thấy được một màn sương mù dày đặc, không nhìn thấy gì khác.”

“Vì sao lại như vậy?”

“Không biết.”

Cùng lúc đó, trong ngôi nhà gỗ sau lưng các nàng đột nhiên có chút ánh sáng. Đó là ánh sáng nhàn nhạt của ngọn đèn được đốt lên, kèm với tiếng gọi lo lắng vọng ra.

Liễu Thanh ngẩng đầu, xuyên qua tán lá dày đặc loang lổ nhìn vàng trắng bạc: “Trăng lên cao rồi, cô về nghỉ đi thôi.” Sau đó lại quay đầu nhìn vào trong nhà. “Chắc nửa đêm hẳn tỉnh dậy, không thấy cô đâu nên lo lắng lắm.”

Hoa Khai nhìn Liễu Thanh một lúc lâu, mới xoay người rời đi.

“Đúng rồi.” Liễu Thanh đột nhiên lên tiếng từ sau lưng Hoa Khai.

Hoa Khai dừng bước, nghi hoặc nhìn Liễu Thanh.

“Bị yêu quái ăn mất nửa người, hồn phách cũng bị mất một nửa. Chỉ có nửa hồn, địa phủ không nhận là đương nhiên.”

“Cuối cùng là cô muốn nói gì?”

Liễu Thanh mỉm cười: “Đi bắt một nửa hồn phách kia của hấn về là được rồi. Trong sách ta từng đọc có viết ‘Yêu ăn hồn, giết nó đi, đoạt hồn về’. Được rồi, những gì cô muốn hỏi ta đã nói hết, trở về thôi.”

Hoa Khai nhìn Liễu Thanh trân trân, hốc mắt ửng đỏ. Có lẽ là vì đột nhiên phương pháp cứu Bạch Thảo mà nàng nghĩ cũng không nghĩ tới lại bày ra trước mắt. Cũng có lẽ vì cuối cùng nàng đã có thể buông bỏ áy náy trong lòng. Nàng im lặng hồi lâu, không nói nên lời.

Thật lâu sau đó, Hoa Khai mới nói: “Cám ơn.” Rồi liền xoay người rời khỏi.

Hoa Khai đi rồi, Liễu Thanh vẫn lặng yên đứng dưới tán cây hòe. Một lúc sau mới nhắm hai mắt lại, thì thào hai tiếng: “Trường Sinh.” Gió đêm thổi tung mái tóc đen của nàng.

Hoa Khai vừa đi đến cạnh cửa, cửa đột nhiên mở ra. Tử Trúc đang cầm ngọn đèn búi rồi đứng đó, thấy Hoa Khai vẫn bình yên, mới nhẹ nhàng thở ra. Tử Trúc hỏi: “Muội đi đâu? Huynh còn tưởng không tìm được muội nữa.” Nói xong liền tránh qua một bên để Hoa Khai đi vào.

Hoa Khai cúi đầu, dấu đi đôi mắt đỏ ửng. Nàng bước qua ngạch cửa vào trong nhà. “Không có gì, không ngủ được nên ra ngoài một chút.”

“Lần sau muội không ngủ được thì gọi ta một tiếng, ta đi với muội. Một mình muội không tốt đâu.”

“Không cần, ta thích được một mình.” Hoa Khai lạnh lùng nói rồi xoay người vào đi vào phòng trong, tiện tay đóng cửa.

Tử Trúc cầm ngọn đèn, vẫn im lặng đứng ngoài cửa phòng Hoa Khai, trong mắt là vô vàn mất mát.

Một lúc sau hắn mới xoay người trở về phòng mình, thổi tắt ngọn đèn. Cả căn phòng chìm trong bóng tối.

Tử Trúc nằm trên giường, hai mắt mở to, nhìn mãi cũng chỉ có thể thấy bóng tối vây quanh. Một hồi sau hắn mới chậm rãi nhắm hai mắt lại. Không biết đã qua bao lâu, vầng trăng đã lên cao thật cao trên bầu trời. Ánh trăng bàng bạc xuyên qua khung cửa sổ gỗ, chiếu rọi từng phiến gạch trên nền nhà. Bên ngoài cửa sổ không xa là bóng cây hòe cao lớn tươi tốt, tán lá lay động theo gió.

Tử Trúc vẫn chưa ngủ, đột nhiên cảm giác được dường như trong phòng có người. Hắn giật mình lập tức mở mắt ra, thì thấy có người đứng trước cửa sổ, quay lưng về phía hắn. Bóng người kéo dài thật dài trong ánh trăng nghiêng nghiêng.

“Ai đó?” Tử Trúc lên tiếng.

Người nọ nghe tiếng quay đầu lại, là một gương mặt đầy nước mắt.

“Liễu Thanh?”

Nhóm Hoa Khai ở lại trong núi thêm mấy ngày mới rời đi, Liễu Thanh dẫn bọn họ ra khỏi mê hồn trận. Trong lúc đi đường, nàng thường dừng lại buộc mấy mảnh vải đỏ rất dễ làm người khác chú ý lên mấy thân cây ở các ngã rẽ, chúng bay bay trong gió.

“Cô buộc vải đỏ để làm gì?” Vị đạo sĩ thắc mắc hỏi.

Liễu Thanh chỉ nhướn mắt nhìn Tử Trúc, cười cười không đáp. Cả đoạn đường Tử Trúc đều không tập trung tinh thần, mà Hoa Khai cũng thế. Đêm đó, sau khi nghe những lời Liễu Thanh nói, tinh thần nàng luôn sa sút như vậy.

Ra khỏi ngọn núi, Liễu Thanh đưa mấy quyển cổ thư Trường Sinh đã viết khi còn sống cho vị đạo sĩ. Nàng nói: “Mấy thứ này với ta cũng chỉ là đồ bỏ đi, ta giữ lại cũng vô dụng, chỉ tổ bị sâu mọt đục khoét. Không bằng trả chúng về cho Đạo giáo, coi như là ta vì Trường Sinh tích chút công đức.”

Mấy quyển sách giấy vàng ó, bìa long gáy lỏng, đã sờn cũ lắm rồi. Đường như chỉ cần không cần một chút chúng sẽ rã ra ngay. Vị đạo sĩ kính cẩn dùng vải trắng bung lấy, như đang trân trọng bảo vật vô giá. Ông cẩn thận vuốt ve mấy quyển sách, cảm động đến rơi nước mắt. “Lão phu... Lão phu chắc chắn sẽ đem sách này về bản giáo, bảo quản xứng đáng, để giáo chúng cùng tôn vinh.”

Tử Trúc liếc mắt qua mấy quyển sách, không có quyển ‘Khải Tử Hoàn Sinh’ ngày đó hắn tìm được trong bệ đá. Hắn nhìn Liễu Thanh, Liễu Thanh cũng nhìn lại hắn, cười cười, khiến tinh thần Tử Trúc càng thêm bất an.

“Tôn vinh hay không đều không quan trọng, dù sao thì Trường Sinh cũng chết rồi. Ta chỉ có một điều kiện.”

“Xin người cứ nói, nếu lão phu có thể làm được, nhất định sẽ cố hết sức mình!”

“Người yên tâm, việc này hoàn toàn nằm trong khả năng của người. Rất đơn giản, ta chỉ muốn một mình ở lại ngọn núi này sống qua ngày, không muốn bị người ngoài quấy rầy. Vì vậy xin đừng nói cho ai biết trên đời này thật sự có người được trường sinh bất tử. Ngọn núi này chứa đựng ký ức của ta và Trường Sinh, ta không muốn ngay cả một chút hoài niệm cuối cùng cũng mất.”

Vị đạo sĩ do dự một chút, rồi nói: “Đời này kiếp này, lão phu nhất định không tiết lộ nửa lời về chuyện nơi đây. Về phần Hoa Khai và Tử Trúc, bọn chúng cũng không phải người nhiều chuyện, xin người cứ yên tâm.”

“Thế thì tốt rồi. Không tiễn.” Nói xong, Liễu Thanh xoay người trở về trong núi, bóng dáng đơn bạc kia dù nhìn thế nào cũng vô cùng cô độc.

Một người đã tan thành mây khói, một người trường sinh bất tử. Trường sinh bất tử còn mãi chờ, tan thành mây khói lại không bao giờ trở về.

Liễu Thanh đi rồi, vị đạo sĩ mới nói với Hoa Khai và Tử Trúc: “Sách này nếu có thể an toàn về đến bản giáo, cũng coi như công đức viên mãn. Ta đã nhiều năm không trở về, lần này về, ta không muốn ra ngoài nữa. Ta đã già rồi, mắt không còn tỏ như trước, có rất nhiều chuyện lực bất tòng tâm. Ta biết ta nhiều lắm cũng chỉ sống thêm vài năm nữa, lúc đó xương thịt đều trở về với cát bụi, nhưng có thể kết thúc đời mình ở bản giáo chính là tâm nguyện nhiều năm của ta. Hai con đều theo ta từ nhỏ, dù có thế nào ta cũng không thể yên tâm.

Bây giờ các con còn chưa thể một mình đối mặt với nhiều chuyện hiểm ác, ta hy vọng các con cùng về bản giáo, ít nhất cũng ở trong giáo rèn luyện thêm ba năm nữa, sau đó hãy xuống núi. Trong giáo có rất nhiều kinh thư, kiến thức trong kinh thư là vô tận, rất có ích với các con. Chờ ba năm sau các con học được ít nhiều, muốn xuống núi hay không thì tùy ý các con.” Sau khi nói xong, vị đạo sĩ đứng nhìn Tử Trúc và Hoa Khai, chờ bọn họ trả lời.

Tử Trúc chỉ nói: “Hoa Khai quyết định thế nào thì con thế ấy.”

Vị đạo sĩ đưa mắt nhìn sang Hoa Khai. “Hoa Khai, con chỉ mới mười bảy tuổi. Con trước giờ vẫn quá mức cố chấp, rất nhiều chuyện đều không nhìn thấu. Cho dù đụng đầu vào tường, bị đâm cho thương tích đầy mình cũng sẽ không quay đầu. Ta không yên tâm nhất chính là con, con đừng làm vi sự lo lắng được không?”

Hoa Khai trầm mặc hồi lâu, vẫn không trả lời, chỉ ngẩng đầu nhìn bầu trời phía ngọn núi đột nhiên tối sầm. Nàng nói: “Sư phụ, trong núi thời tiết hay thay đổi, chắc sẽ sắp mưa. Bây giờ đừng nên nói chuyện này, chúng ta quay về khách điếm trong trấn trước đi.” Nói xong liền xoay người đi trước.

Vị đạo sĩ nhìn bóng dáng Hoa Khai chỉ có thể lắc đầu thở dài. Mà tâm Tử Trúc lại càng bất an.

Sau khi trở về khách điếm, Hoa Khai lánh mặt trong phòng không ra ngoài. Ba người đợi đến khi mưa tạnh, mây tan mới tiếp tục lên đường, nửa tháng sau thì đến Thanh Thành sơn. Đạo quan ở tít trên đỉnh núi bạc phơ.

Tự tay cất mấy quyển cổ thư vào trong quan, cuối cùng mới lo lắng nhiều ngày qua của vị đạo sĩ mới được giải tỏa. Vị đạo sĩ sắp xếp cho Hoa Khai và Tử Trúc hai người hai gian phòng, bảo họ cất đồ đạc, rồi đi qua gian nhà gỗ ông từng ở năm đó, bên trong đã phủ đầy bụi bặm.

Vị đạo sĩ nhìn căn nhà gỗ, bồi hồi nói: “Năm đó ta ở nơi này vẫn còn là một đứa trẻ, bây giờ tóc đã trắng xóa. Năm tháng không chờ ai...”

Tử Trúc và Hoa Khai giúp vị đạo sĩ dọn dẹp xong thì cũng khá muộn, mặt trăng đã lên cao. Ngọn đèn trong phòng được thắp lên, vàng sáng vàng chập chờn.

“Tử Trúc, con về phòng nghỉ ngơi trước đi, ta có chuyện muốn nói với Hoa Khai.” Vị đạo sĩ nói.

Tử Trúc lo lắng nhìn Hoa Khai, ngập ngừng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn nuốt những lời định nói trở vào, đi ra ngoài.

Đợi Tử Trúc đi rồi, Hoa Khai mới nhìn vị đạo sĩ: “Sư phụ bảo con ở lại, không biết là vì chuyện gì?”

“Hoa Khai, con biết là ta muốn nói gì. Sư phụ chỉ hỏi con một câu, sau ba năm nữa, con có đồng ý ở lại cạnh sư phụ không?”

Ai ngờ vị đạo sĩ vừa nói xong, Hoa Khai không trả lời ông mà lập tức quỳ xuống. Nàng nói: “Sư phụ, người đã từng nói với con, đợi khi con lớn rồi sẽ nói cho con biết phải làm sao Bạch Thảo mới được đầu thai. Bây giờ, xin người cho con biết đi.”

Vị đạo sĩ cau mày: “Sao đột nhiên con lại nhớ đến chuyện này? Đã nhiều năm rồi con chưa từng nhắc tới.” “Nhưng con chưa bao giờ quên, sư phụ, xin người nói cho con biết.”

Vị đạo sĩ lắc đầu nói: “Bây giờ còn chưa được. Với khả năng hiện tại của con là không được.”

Hoa Khai nhìn vị đạo sĩ, rồi đột ngột nói: “Thật ra, có phải chỉ cần giết con yêu quái đã ăn thịt Bạch Thảo kia, hồn phách Bạch Thảo sẽ có thể quay về, đầu thai chuyển thế đúng không?”

Vị đạo sĩ ngăn người, nhìn hai mắt Hoa Khai đã ửng đỏ. Ông buột miệng hỏi: “Làm sao con biết được?” Nói xong mới vô cùng hối hận.

Lúc này Hoa Khai đã khấn đầu ba cái với vị đạo sĩ, cái sau càng mạnh hơn cái trước. Trán đỏ ửng, nàng nói: “Bây giờ Hoa Khai có thể trả lời câu hỏi của sư phụ...” Hoa Khai ngẩng đầu lên, trong mắt là sự cố chấp quyết liệt dù chết cũng không đổi: “Con không thể ở lại!”

Vị đạo sĩ thở dài một tiếng. Chuyện ông lo lắng nhất cuối cùng cũng xảy ra. “Bây giờ con còn chưa đủ khả năng, con biết không? Con Si kia tuy là yêu quái, nhưng người dân vẫn tưởng là sơn thần mà cúng tế thờ phụng, với sức của con bây giờ làm sao có thể giết được? Cho dù yêu ma quỷ quái không đến gần con được, nhưng nếu nó đánh trả, con lại ngăn không nổi. Con nhất định sẽ chết!”

“Chỉ cần Bạch Thảo có thể đầu thai, không cần vĩnh viễn quanh quẩn ở đó nữa. Chết... thì có làm sao? Thực ra từ nhiều năm trước, con đã nên chết rồi.” Viên mắt Hoa Khai đỏ hồng.

“Con có biết vì sao vì sư nhất định bắt con ở lại trên núi ba năm không? Vì ba năm này chính là kiếp nạn của con! Dữ nhiều lành ít đó! Nếu con có thể bình an qua khỏi ba năm, sau này vì sư sẽ không lo lắng thay con nữa. Đồng ý với ta, ở lại... Ba năm sau hãy đi cứu đứa nhỏ kia.”

Hoa Khai nghĩ cũng không nghĩ đã lắc đầu, nói: “Sư phụ, người biết con không thể. Con không thể chờ, Bạch Thảo cũng không thể chờ. Hồn phách huynh ấy không biết còn có thể lẩn quẩn ở ngọn núi đó được bao lâu nữa, lúc nào cũng có khả năng tan thành mây khói. Con không dám, cũng không thể. Nếu thật sự hồn phách Bạch Thảo đã hôi yên phi diệt, con ngày ngày, đêm đêm, vĩnh viễn sẽ không thể an ổn! Hoa Khai vô cùng đội ơn sư phụ đã nuôi dạy nhiều năm, chỉ là Hoa Khai không thể phụng dưỡng sư phụ. Sư phụ hãy coi như không có đứa học trò này...”

Hai mắt vị đạo sĩ mờ mịt, ngân lệ sắp tuôn tràn. Trên vầng trăng lại có thêm một tầng nếp nhăn, ông thật sự đã già đi. “Hài tử ngọc, vì sao cuối cùng con vẫn không thể buông tay!”

“Nếu con có thể từ bỏ người đó, con đã không phải là Mạnh Hoa Khai.”

Vị đạo sĩ hiện lành vuốt đầu Hoa Khai, cũng giống như nhiều năm trước. Có điều bây giờ nàng đã trưởng thành, còn ông thì già đi. “Con vẫn hết như trước kia. Ta nhớ rõ lần đầu tiên thấy ánh mắt con, ta đã biết con không giống những đứa trẻ khác. Người con toát ra tiên khí, nhưng lại là một thân khổ đau. Con không ngừng tự trách chính mình, cố chấp không giống một đứa trẻ. Có lẽ đây chính là kiếp số của con.” Vị đạo sĩ thở dài. “Thật sự vì sự không giữ con lại được sao?”

“Sự phụ, nhiều năm như vậy, người đã biết rõ tính con.”

“Đúng, ta hiểu con rất rõ, cho nên mới lo lắng cho con nhất.”

Hoa Khai lại nặng nề đập đầu trên mặt đất: “Ân tình của sư phụ, Hoa Khai đành nợ đến kiếp sau mới trả được.”

“Đừng nói thế, đừng nói những lời như thế. Lần này đi tuy nhiều nguy hiểm, nhưng cũng không phải không có hy vọng. Sư phụ biết cuối cùng cũng không giữ được con, nhưng dù có thế nào con cũng không được nói những lời này, biết không?”

Hoa Khai im lặng gật đầu, không dám nói với vị đạo sĩ thật ra từ nhiều năm trước nàng đã từng gặp Bạch Vô Thường. Hắn nói nàng sống không quá hai mươi tuổi. Hiện giờ nàng đã hơn mười bảy, sắp mười tám, chỉ còn lại không đầy ba năm nữa.

“Đêm nay con sẽ đi.”

Vị đạo sĩ ngồi trên ghế, suy nghĩ một lúc rồi mới nói: “Đẻ Tử Trúc đi với con, đây cũng là số mạng của nó.”

Nhưng Hoa Khai lập tức cự tuyệt: “Con không muốn, cũng không thể nợ thêm ân tình của hắn nữa.”

“Hài tử à, vốn hai con chính là một mối nghiệt duyên, đã định trước đời đời kiếp kiếp vẫn vương...”

Vị đạo sĩ còn chưa nói xong, Hoa Khai đã ngắt lời: “Vậy cứ để toàn bộ tình cảm kết thúc ở kiếp này đi. Kiếp sau không gặp lại, cũng không vương mắc nữa.” Dứt lời, Hoa Khai khấu đầu mấy cái với vị đạo sĩ: “Sư phụ, Hoa Khai phải đi rồi.”

Vị đạo sĩ chỉ biết thở dài nhìn Hoa Khai nhạt trường kiếm bên cạnh, đứng lên đi đến cạnh cửa. Cửa mở ra liền thấy Tử Trúc đang cúi đầu đứng đó. Không biết đã đứng bao lâu, chắc là đã nghe hết mọi chuyện.

Ánh trăng bạc lạnh lẽo chiếu lên người hấn, soi sáng gương mặt hấn trắng bệch. Cành lá sau lưng hấn bị gió thổi xào xạc, như rất nhiều vong hồn khóc than vì không tìm được đường về nhà.

Tử Trúc ngẩng đầu, gương mặt ướt đẫm nước mắt. Hấn hỏi: “Muội phải đi thật sao?” Giọng nói như bị chôn trong yết hầu, phải dùng hết sức lực toàn thân mới run rẩy phát ra thanh âm.

Hoa Khai nhìn hấn, rồi chỉ cúi đầu, trầm mặc lướt qua cạnh hấn như một người xa lạ, càng đi càng xa, cuối cùng mất dạng ở cuối hành lang.

Một mình Tử Trúc đứng sau cánh cửa, thật lâu vẫn không thể nhúc nhích, trong mắt là nỗi đau xót và tuyệt vọng khôn cùng. Chỉ còn gió lạnh bầu bạn với bóng hấn đồ dài dưới ánh trăng.